

SZELLEMI CSEMEGE, IRODALOM ÉS MECENATÚRA – MÚLT ÉS JELEN A KÁVÉHÁZBAN

Nagy Elek üzletemberrel, a Bulgakov Kávéház
és Irodalmi Kultúrbisztró, valamint a Rhédey Café
tulajdonosával Ferencz Zsolt beszélget

A huszadik századi amerikai próza egyik legjelentősebb személyisége, Ernest Hemingway mondta egykor: „Kellemes kávézó volt, meleg, tiszta, és barátságos, és én felakasztottam az öreg esőkabátomat a fogasra, hogy megszáradjon, feltettem a kopott és viharvert kalapomat a padra, majd rendeltem egy csésze café au lait-t. A felszolgáló kihozta, én pedig kivettem a jegyzetfüzetemet és a ceruzámat a kabátom zsebéből, és írni kezdtem.” Megsaccolni is nehéz lenne, hogy az elmúlt 17 évben, amióta Faludy György költő, műfordító felszentelte a kolozsvári Bulgakov kávéházat, hány alkalommal és milyen körülmények között születtek itt szövegek az erdélyi magyar íróknak, költőknek. Talán kinek-kinek a személyes emlékei segíthetnének abban, hogy minél több történetet összegyűjtsünk, amelyek egyúttal a kortárs (erdélyi) magyar irodalom alakulásának, fejlődésének történetéhez is izgalmas adalékokkal szolgálhatnak. Kétségtelen viszont, hogy már a kezdetek óta olyan helyszín kívánt lenni a Búza/Virág (Inocențiu Micu Klein) utca 17. szám alatti kávézó, ahol az irodalom művelői kellemes környezetben alkothatnak, egymással találkozhatnak, nem utolsósorban pedig a nagyközönségnek is bemutatgatják műveiket. A kávézó elsődleges célközönsége a kolozsvári magyar egyetemista diákság, de a 2014-es felújítás óta igyekeznek bővíteni a kört. Mi mindenre van szükség annak érdekében, hogy mostanság, amikor Kolozsváron jóformán egymást érik a kávézók, sikerüljön fennmaradni, s lehetőleg minél több embert meg tudjanak szólítani? Az irodalom népszerűsítése és a vállalkozói szféra tevékenységei közötti együttműködésről is beszélgettünk Nagy Elek üzletemberrel, a Bulgakov Kávéház és Irodalmi Kultúrbisztró, valamint a Rhédey Café tulajdonosával.

■ – *A honlapon olvasom, hogy „a Café Bulgakov mára Erdély egyik legismertebb irodalmi kávéházává nőtte ki magát”. Hogyan látja, melyek azok az alappillérek, amelyek ebben a valóságos kávézó-dömpingben ikonikus helyszínné avatják a Bulgakovot?*

– A kávéházaknak már több száz éves hagyományuk van, nem is kell messzire mennünk, hogy a legjobb elődökre rátaláljunk. Kolozsvár ikonikus kávéháza, a napjainkban Continental szállóként emlegetett egykori New York szálló irodalmi kávéházként is működött; Jókaitól kezdve Ady Endrén keresztül egészen a két világháború közötti időszak fontos írói, költői közül – mások mellett Reményik Sándor és Dsida Jenő – sokan megfordultak itt. Egy klasszikus kávéháztól többnyire az ott lévő személyek kisugárzása és az irodalmi programok különböztetik meg az irodalmi kávéházakat, ezáltal a vendégek olyan csemegében részesülhetnek, amiben máshol nincs részük: magyarán, a kávé mellé szellemi táplálékot is kapnak.

Jó tizenöt évvel ezelőtt ebben a szellemiségben indult a Bulgakov, fontosnak tartottuk, hogy ezt a hagyományt folytassuk. Akkoriban még nem volt magyar irodalmi kávézó Kolozsváron, és a Funar-idők közepette korántsem bizonyult

egyszerűnek egy ilyen „vállalkozásba” belefogni: itt nem is annyira az üzleti vállalkozás részére gondolok, hanem a kihívásra, hogy egyáltalán vállalkozni merjünk egy ilyen kávézó megnyitására. Azonnali sikere azonban mindennél beszédesebb volt: futótűzként terjedt a hír, hogy „gyerekek, van egy hely, ahova be tudunk ülni, mi vagyunk ott, jól érezzük magunkat”. Ahogy teltek az évek, egyre inkább bővítettük: előbb kialakítottuk a tetőteret, majd beépítettük a teraszt, és az egyház jóvoltából megvásároltuk a szomszédos épületet. A kávéház fejlesztésével egy időben a programkínálat is gazdagodott. Mindent egybevetve, olyan helyet tudunk biztosítani a kolozsvári egyetemista ifjúságnak, ahol rátalálhatnak a már említett szellemi csemegére, a hétvégi bulik pedig szórakozási lehetőséget teremtenek. Ezek mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy a Bulgakov ikonikus kávézóvá vált.

– *Ugyanakkor ma is ott vannak az írók, költők, mint ahogyan egy évszázaddal ezelőtt a New York szállóban, eszmét cserélhetnek, találkozhatnak egymással... Mi a helyzet azokkal a vendégekkel, akik először térnek be a kávézóba, őket hogyan lehet gyorsan és hatékonyan megszólítani?*

– Ebben a tekintetben is nagyon fontosnak érzem a látványt. Az illetőt, aki belép a Bulgakovba, már a fedett teraszon körbelengi a régi Kolozsvár hangulata, majd az épületben ott találja az erdélyi írók pantheonját. A falakon a két világháború közötti és a második világháború utáni generációk tagjainak arcképei láthatók – Kós Károly, Kuncz Aladár, Bánffy Miklós, Tamási Áron, Makkai Sándor, hogy csak néhány írótl említsek. A képek előtt időzve bárki rádöbbenhet arra, hogy milyen fantasztikus kisugárzásuk van ezeknek az íróknak, költőknek, hogy micsoda nagyszerű személyiségek lehettek. Azt gondolom, szinte kívánja az ember, hogy hazatérve kézbe vegye a könyveiket.

– *Már a kezdetektől fogva része volt a koncepciónak az irodalmi értékek átadása, továbbörökítése. Pontosan tudjuk: a kultúrára, bár támogatásra szorul, felhívóan keveset fordítanak az illetékesek. Ön még 2015 júniusában az Erdélyi Naplónak nyilatkozta, hogy a kávéházat remek lehetőségnek tartotta, hogy üzletemberi mivoltát az irodalomhoz kösse. Mint mondta, ez még jó tíz évvel korábban kezdődött, amikor Szócs Géza önre bízta a házat és vele együtt az Erdélyi Híradó Kiadót – hiszen úgy gondolta, hogy stabil anyagi háttérrel ön hosszú távon tudja működtetni. Mennyire sikerült beváltani az ehhez fűzött reményeket?*

– Számomra ez egyszerre üzleti vállalkozás és mecénatúra, hiszen ennek a kávéháznak – amit aztán pár évvel később a Rhédey megnyitásával folytattunk – az volt a célja, hogy nyereséget termeljünk, és minden nyereséget az erdélyi magyar irodalomra fordítsunk. Ez talán meg is látszik, hiszen szinte minden nap zajlik valamilyen kulturális esemény a Bulgakovban: itt tartják a Bretter-köröket, az Erdélyi Magyar Írók Ligájának estjeit, az *Álljunk meg egy szóra!* sorozat találkozóit, de szervezünk különböző filmvetítéseket is, zenei esteket és még a kvízzjátékok sem maradnak ki a szellemi csatározásokból. A kultúrának egy olyan bölcsője ez, ami nélkül a mai ifjúság fejlődési lehetőségeinek skálája nem lenne teljes.

Az Erdélyi Híradó és a Bulgakov közötti szimbiotikus kapcsolatot illetően arra törekedtünk, hogy az Erdélyi Híradónál minden évben legalább tíz tehetséges erdélyi költőnek, írónak jelentessük meg a művét. A fiataloknak nem lett volna lehetőségük ilyesmire. Ez már 2002–2003 óta, vagyis gyakorlatilag 15 éve tart, és voltak olyan esztendőik, amikor tíznél is több kötetet tudunk kiadni. Máskor kevesebb jelent meg, de összességében véve mindenképp tartani tudjuk ezt a számot. Jó érzés, hogy olyanok nőttek ki ebből a generációból, akik már József Attila-díjat

is kaptak, illetve nem utolsósorban Méhes-György díjat. Ez is mutatja, hogy ismeretek, fontos személyiségek az erdélyi magyar irodalomban. Örömmel vállalom be ezt a mecénási tevékenységet és ezt egyértelműen a szüleimnek köszönhetem. Édesapámnak, aki szintén Nagy Elek volt, csak az ötvenes évek tiltásai miatt Méhes György néven írt, és édesanyámnak, aki irodalomtanárnő volt. Mindketten valóságga oltották belém az irodalom szeretetét. Ebből fakad, hogy jó magyar emberként próbálok ezt a hagyományt ápolni és az örökségüket tovább vinni.

– *2014-ben, egy teljes körű felújítás után teljes egészében ön lett a kávézó tulajdonosa. Emlékszem, ezt egy sajtóreggelivel egybekötött könyvbemutatón jelentették be, és akkor mutatták be a Cerkabella Kiadónál megjelent Méhes György-sorozat első két kötetét, a Tatárok a tengeren és a Micsoda társaság! című könyveket. Milyen módon minősül választóvonalnak ez a 2014-es év a kávézó történetében?*

– Ez egy olyan pillanat volt, amikor látszott, hogy a Bulgakovnak komoly anyagi támogatásra, beruházásra van szüksége annak érdekében, hogy ebben az elég kemény konkurenciával bíró világban helyt tudjon állni. Nyilván, nekem is el kellett döntenem, hogy rá szánok-e egy nagyon komoly összeget arra, hogy új-já tudjuk varázsolni. Amúgy természetesen ez nem volt kérdés számomra, a családi hagyományok okán is kötelességemnek éreztem megtenni. Ekkor született meg az irodalmi pantheon és az a nagyon hangulatos fedett udvar, amely a régi Kolozsvárt idézi; ott vannak a régi Kolozsvár-térképek a régi utcanevekkel, de mellettük a kétnyelvű utcanevek is megtalálhatók. Jó érzéssel töltött el, hogy a felújítást mindenki nagy örömmel és szeretettel fogadta, s ami a leglényegesebb: látszott az, hogy a Bulgakov közönsége nem hogy elmaradozott volna, hanem inkább duzzadt.

– *Kik alkották a törzsközönseget azelőtt, és hogyan változott ez azóta? Kérdezem ezt azért is, mert ugye, célként tűzték ki, hogy Kolozsvár polgárságát is behozzák...*

– Korábban kizárólag a diákság volt a Bulgakov törzsközönsege, és megpróbáltuk afelé terelni a kávézó kínálatát, hogy megtalálják a helyüket azok is, akik már évekkel, évtizedekkel ezelőtt elvégezték az egyetemet. Az irodalmi pantheon mellett a fedett udvar – ahol a fényképeken a mostani írógeneráció bolondozásai is megelevenednek – azt szolgálja, hogy jól érezzék magukat. De ezt szolgálja az emelet is, ahol például Stróba Józsefnének „állítottunk emléket”. A Búza utca hátsó szakaszán, ahol a kávézónk működik, annak idején kizárólag bordélyházak voltak, a második világháború végéig itt volt a kuplerájsor. Az utolsó előtti ház volt a híres vöröslámpás ház, a Gerendás, ahol Hunyady Sándor regény- és drámaíró leírása szerint a legtúzesebb menyecskéket lehetett találni. Egyik színfoltja volt a városnak, úgyhogy az emeleten finom jelzésekkel érzékeltetjük, hogy ennek a háznak története van. Ahogy jópofán mondogatják is időnként: hová szeretnek járni a költők, írók? A kocsmába és a kuplerájba... Itt mindkettőt megtalálják, utóbbinak persze csak az emléke fedezhető fel.

Mindig is fontosnak tartottuk, hogy a Bulgakovban hagyományos ételeket fogyaszthassanak a vendégeink, szemben a modern gasztronómiával. Ezen a téren tehát elsősorban azokat igyekszünk megszólítani, akik a hagyományos ételekre vágyanak. Az irodalmi estek révén sikerült megmozgatni mindenféle korosztályt: aki ellátogat ezekre a rendezvényekre, megtapasztalhatja, hogy fiataloktól az idősebbekig sokan részt vesznek rajtuk. Úgy gondolom, ez a mi sikerünk.

– *Az irodalmi programok résztvevői többnyire tudják, hogy például az Álljunk meg egy szóra! elnevezésű beszélgetéssorozat házigazdája László Noémi, emellett Méhes György, Dsida Jenő és Arany János műveiből is voltak előadástek –*

ezeket Marosán Csaba színművész állította össze –, és hogy minden évben itt tartják az Erdélyi Magyar Írók Ligájának gáláját is. Ami a szervezést illeti, hogyan osztják le a feladatokat, kit mivel bíz meg annak érdekében, hogy úgyszólván a háttérben minden zökkenőmentesen haladjon?

– A kávéház működtetése Kovács Ferenc kezében van, akinek egyébként a Bulgakov név is köszönhető. Az ő odaadó, mindennapos irányító munkája nélkül biztosan nem tartanánk itt. Az irodalmi, kulturális felelős Boros Lóránd, ő az, aki összefogja a programokat; azért felel, hogy minden héten meglegyen az az irodalmi, zenei, filmművészeti csemege vagy akár tudományos beszélgetés, amely nagyobb közönséget érdekelhet. Nagyon kemény munkát igényel, hogy sikerüljön hetente bevonzani az érdeklődőket, gyakorlatilag hétfőtől csütörtökig. A péntek és a szombat a bulik napja, csütörtök estéenként pedig gyakran a Tokos zenekar szokott fellépni. Telt ház előtt mindig nagy sikerük van.

Marosán Csaba egy Méhes-összeállítással mutatkozott be a Bulgakovban 2015 májusában, édesapám születésének 99. évfordulója tiszteletére. Aztán több olyan előadóesttel folytatódott ez a kezdeményezés, amelyeken jelentős erdélyi magyar íróink művészete került a figyelem középpontjába, ez a sorozat is különösen nagy sikernek örvend. Persze mint mindenhol, itt is szükséges volt az indító pénzügyi és szellemi támogatás, amivel el tudott indulni ez a sorozat és mind a mai napig működni tud.

– Feltételezem, hogy időnként azon is el kell gondolkodni, hogy a jelenlegi kávézós dömpingben mivel lehet a vendégeket „megtartani”, újakat „bevonzani”. Amint már említettük, négy évvel ezelőtt esett át egy nagyobb felújításon a Bulgakov, mostanában készülnek-e újdonságokkal?

– Valóban gondolkodunk ilyesmin, például ősztől legalább egy olyan jeles zenei, irodalmi műsort tervezünk havonta, ahova kiemelkedő írókat, költőket, zeneszereket szeretnénk meghívni. Olyanokat, akik nagyon komoly vonzerővel bírnak. Nyilván nem kerül kevésbe, de ez jelenleg hiányzik a Bulgakov kínálatából. Ezáltal új szint tudnánk vinni a kávéház életébe.

– A Rhédey Café hosszas előkészítés után 2017 elején nyitotta meg kapuit Kolozsvár központjában, és az egyik falfelirat egyfajta bemutatkozásként is szolgál: „A Rhédey-ház egy történet. Kolozsvár Fő terének története. A Rhédey falai magukban őrzik a város múltját, Kolozsvár minden korszakának egyedi zamatát. Ha mesélni tudnának, Bethlen Gáborról regélnének, és Rákóczi szabadságharcának titkait suttognák. Ezek a falak adtak otthont Székely Lászlónak, Kolozs megye főispánjának, és ezeket építette újra Bulcsesdi Sára, Erdélybe nősült havasalföldi bojár lány a 17. század végén. Az 1700-as évek elején a város legelesebb vendégei lakták a házat. Azt beszélük, maga II. Rákóczi Ferenc is lakott itt. Majd gróf Rhédey Mihály és felesége, Bánffy Terézia vették birtokukba és adták át a Rhédey-házat a barokk csodájának. A polgárház palotává nőtte ki magát, Bánffy Terézia báltermet varázsolt belé. A falak az első magyar színjátszó társulat darabjainak emlékeit is őrzik. A Rhédey-palota napjainkban a debreceni református kollégium tulajdona. A Rhédey falai élnek. És ameddig élnek, addig ez a történet folytatódik. A hajdanán itt élők szellemei suttogják fülről-fültre Kolozsvár történetét. A történetet, melyet közösen írunk. A Rhédey-ház a mi közös titkunk.” Hogyan „szivárog” be ide az irodalom?

– Elképzelésünk szerint a Rhédey alapvetően a kolozsvári középpolgárságnak az a helye, ahova be tudnak ülni, kávézhatnak és tényleg kitűnő gasztronómiai élményben lehet részük. Ennek érdekében a régi erdélyi magyar, szász, zsi-

dó, örmény, román ételek kavalkádját ötvöztük, tehát mindazt, ami évszázadokon keresztül az erdélyi konyhát jelentette. A nagyon új, divatos ételeknek itt nincs hely az étlapon, picit inkább egy-két dolgot újragondolva megpróbáljuk ezeket a régi, hagyományos ízeket kínálni a vendégeink számára – amire azt mondhatják: édesanyám vagy nagymamám főzött ilyen ízesen. Gasztronómiai-
lag ezt az élményt kívánjuk nyújtani, nagyon magas minőségben, és persze Kolozsvár legjobb feketekávéját.

Számunkra a Bulgakovban és a Rhédeyben is nagyon fontos a minőség, ez utóbbiban az előzőhöz képest inkább egy polgárabb miliőt kínálunk. Büszkén vállaljuk, hogy a Rhédey-ház Kolozsvár és a magyar történelem fontos része, és aki betér hozzánk, nemzetiségtől függetlenül, megtalálhatja a régi Kolozsvár hangulatának egy szeletét. Ezt sugallják a falakon látható régi képek, a feliratok, az étlap, minden.

Azt tapasztaltuk, hogy a városban nincs egy olyan hely, ahova a 25-30 év fölötti korosztály el tudna menni táncolni, és jól érezhetné magát. Ezért elkezdtük bevezetni a hétvégi estéken a zenés, táncos összejöveteleket, és akkora sikerük volt, hogy mi is meglepődtünk reményeink milyen gyorsan valóra váltak. Az emberek sorba álltak, hogy bejuthassanak, és lám, ismét sikerült egy találkozóhelyet biztosítanunk, ami azelőtt nem létezett Kolozsváron. Nyilván, a Bulgakovban is voltak és vannak bulik, azok viszont inkább az egyetemistákat, a diákságot igyekeznek megcélozni.

Idővel arra gondoltunk, hogy a kicsit különlegesebb csemegét kínáló irodalmi rendezvényekkel is megpróbálkozunk a Rhédeyben. Ezek egyelőre kísérletek, és az utat keressük; azonban az nem kérdés, hogy a kultúrának, az irodalomnak mindkét kávéházban meghatározó szerepe kell hogy legyen. A református egyházzal, amelytől béreljük a helyet nagyon jó együttműködést sikerült kialakítani, minden támogatást megkaptunk tőlük, hogy ezt a kávéházat ki tudjuk alakítani.

– *Maradnék még egy kicsit a belső dizájnnál és az étlapon szereplő menüknél – hogyan és egyáltalán kívül tanakodik az ember, amikor valami egészen újat szeretne felépíteni, gyakorlatilag a zéróról?*

– Azzal a baráti körrel, amely itt él Kolozsváron, és ez által ismeri az itteni miliőt. Oroszlánrésze volt a kávéház kialakításában Kovács Feri barátomnak, a Bulgakov üzletvezetőjének, aki a bölcsőtől a megnyitásig és utána is végigkísérte a folyamatot és vezeti a kávézót, a szépészetben pedig Fülöp József, Pálmai Balázs és Paulin Renáta segédkezett, hogy csak néhány nevet említsek. Nagyon komoly értékkel járultak hozzá ehhez a kávéházhoz. Beszélgetések során, jó gondolatok közepette alakult ki, hogy milyen is legyen a végső formája. Nyilván, az én fejemben volt egy bizonyos vízió, de ennek a mindennapokhoz való igazításához egy ilyen csapatra is szükség volt.

– *A Bulgakovhoz hasonlóan a Rhédey esetében is érvényes, hogy a nyereségből a kortárs erdélyi magyar irodalom is profitálhat?*

– Egyértelmű, ennek így kell működnie. Ugyanígy a gyalui várkastély esetében is hosszú távra tervezünk. Hatalmas befektetés volt, amikor az örököstől, Barcsay Tamás történésztől megvásároltuk az épületet; a cél egy nagy kultúrközpont létrehozása Kolozsvár vonzáskörzetében, olyan programokkal, tevékenységekkel, amelyeket egy ilyen történelmi környezetben – ahol egykor házasságok kötöttek és embereket fejeztek le – meg lehet valósítani. Az általam létrehozott Traditio Transylvanica Alapítvánnyal, amelynek tulajdonába került a várkastély és a Kincses Kolozsvár Egyesülettel az első ilyen próbálkozásunk

volt a Várkert Fesztivál, amelyet 2016 óta minden évben megszervezünk. Az idén már háromnaposra bővült rendezvénysorozat a családokra fókuszál, emellett pedig még több kisebb eseménynek is helyszínéül szolgál a kastélypark. Idén például, a koncertek mellett – amilyen a Budapest Bár, a 100 Folk Celsius, Hobo, a Bohemian Betyars, a Kaláka és a Tokos fellépése – volt bábszínház, lovasjász-bemutató, ügyességi játékok, lovagolás, de mozifilm is.

Reményeink szerint a várkastélyt három-négy éven belül sikerül felújítani, és akkor relatív régi pompájában díszelgethet. Hozzásegít ehhez az az 5 millió eurós uniós támogatás, amelyet tavaly novemberben hagyott jóvá az Északnyugati Regionális Fejlesztési Ügynökség. A felújítási munkák pedig terveink szerint idén ősszel indulnak.

– *Gyaluban milyen kávézó dukálna ön szerint, melyek azok az ismérvek, amelyekkel mindenképpen rendelkeznie kellene?*

– Sajnos a pályázat nem teszi lehetővé, hogy az átadást követő öt éven belül bármilyen állandó gasztronómiai létesítmény működjön a várkastély épületében. De ezt középtávon meg fogjuk oldani a kastélypark területén, a koncepcióba illő egyéb épületeken belül, amit szintén tervezünk megvalósítani a közeljövőben. Gyaluban többféle közönségre számítunk: a településen áthaladó turistákra és a különböző állandó és ideiglenes rendezvények látogatóira egyaránt, és persze a gyalui lakosságra is. A faluban az elmúlt száz évben átalakult a lakosság struktúrája. Míg anno a lakosság fele volt magyar, mára ez az arány tíz százalékra csökkent, de nekik is a megmaradásuk egyik eleme lehet ez a hely. Ezeknek a figyelembe vételével kell majd programokat szerveznünk, kultúrát népszerűsíteniük.

– *Gyaluból most térjünk vissza Kolozsvárra: beszéltünk már arról, hogy az irodalom is keresi a helyét a Rhédeyben; vajon kell-e attól tartani, hogy ez által az írók, költők és persze a közönség is szépen lassan „átköltözik” a Bulgakovból?*

– Azt remélem, hogy inkább segíti egyik a másikat, legalábbis a mi szempontunkból arra tevődik a hangsúly, hogy több helyszínen lehet jelen az irodalom. A Rhédeyben majd egyfajta különleges csemegének, a Bulgakovban pedig egy más fajta csemegének lehetünk az élvezői. Az én fejemben inkább erősítik egymást, mint hogy konkurálnának egymással.

– *Utazásai során mit tapasztal, egy kávéházba belépve mire figyel leghamarabb? A dizájn, a kialakítás, az étlap, a testi, szellemi csemege?*

– A hangulat. Bemegyek egy kávézóba, és nagymértékben meghatározó az, hogy milyen érzés tölt el. Mert az embereket alapvetően az érzések vezérlik: érzelmi alapon döntenek, amit aztán racionálisan megmagyaráznak. Magamról biztosan tudom, és akikkel beszélgettem erről, ők is ezt erősítették meg. Jó érzés ott leülni vagy sem? Itt kezdődik minden.

– *Ehhez jön aztán a mindenféle ráadás, a gasztronómiai kínálat, vagy éppen az, hogy sanzonokat énekelnek közben...*

– Így igaz. Amúgy a Rhédeyben egy ideje kezdtük el bevezetni a napi menükülönlegességet, csütörtökönként például töltött paprikát fogyaszthatnak a vendégeink. Nem tudunk akkora mennyiséget készíteni, ami ne fogyna el... Úgy veszem észre, Kolozsváron eltűnt a töltött paprika a háztartásokból és az éttermekből, pedig az egy igazi hagyományos étel, mindannyian emlékszünk, hogy édesanyánk, nagymamánk milyen finom töltött paprikát készített. És nyilvánvaló az is, ahogyan már korábban is beszéltük, ahogy telik az idő, mindig ki kell találni valami újat. Az irodalom és a művészet terén azonban nem szabad egy bizonyos szint alá menni.